

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Elfizetés helyben. vidéken:
1 óra 2 K 1 óra 2-50 K
1 évre 24 K 1 évre 30 K
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Szent István-ter 1. Telefon 268.

Felelős szerkesztő: Hajós József.

Elég volt-e?

Tit: Prohászka Ottokár.

„Elég volt”, ily címmel írt cikket az „Egyenlőség”-be dr. Vázsonyi Vilmos s e cikkből megtudjuk, hogy elég volt már a zsidók elleni hajszaiból, elég a gyűlölködésből, a gazdasági bojkottból s az erkölcsi programból s mert elég volt, elvárja, hogy az illetékes tényezők véget vetnek a hajsának, nehogy bíbrészesek legyenek. Megtudjuk e cikkből azt is, hogy ezt az öntudatos antiszemitizmust Magyarországon a klerikálisok szervezik, még pedig azért, hogy ezzel a szociáldemokraták háttára vagjanak s megtudjuk azt is, hogy e mozgalmat a kormány támogatja, — hogy tehát az egész mozgalom nem egyezik a klerikális, önző érdekek szolgálataival, irányzatok gyálázkodásánál, no meg hegyibe — Magyarországon lévén — átkos csunya politikánál.

Mindenestre megdöbbentő, hogy az ország volt igazságügyminisztere csak éppen annyire ismeri az ország közhangulatát s hogy amikor antiszemitizmusról esik szó, akkor ő csak hajsza s felekezeti kérdésekre gondol s nem mond neki semmi mást a szentvédő magyarság laká! Megdöbbentő, hogy úgy tesz, mintha süket volna s nem hallana semmit az ország panaszos mormolásából, semmit az igazságügyminiszter s a magyarság szavaiból, megdöbbentő, s az gondolja, hogy ami a magyar társadalomnak főleg a véres napokban fáj, azért a kátholikus sajtóorganumokat kell okolni Budapesten s püspöki városokban. Ez megint csak egy példa arra, hogy mily keveset láthat az is, akinek szemé s mily keveset hallhat az is, akinek füle van, ha ugyanakkor más érdekei is vannak s felháno példa arra, hogy mily kevéssé érzi át az ország volt igazságügyminisztere Magyarországon kinos problémáját akkor, amikor a zsidóügy fiskálisává lesz. En nem vagyok fiskális, nem voltam, s nem leszek igazságügyminiszter, de az igazságnak szerény szolgálója s harcosa vagyok s az akarok lenni továbbra is, s mint ilyen egészen má-t látok s hallok, mint dr. Vázsonyi Vilmos.

Először is nyomtatékkal s teljesen megfontoltan ki kell jelentenem, hogy mi semmiféle antiszemitizmust nem csinálunk, azt nem szervezzük. A „magas klérus” nem protegál semmiféle uszítást s gyűlölködést s nem fogad el még Vázsonyi Vilmost sem olyan megleckéztetéssel,

hogy hát: „Ez a vallásosság, ez a szeretet s az emkeriség”. Ez a teljes félreismerése a helyzetnek. Antiszemita szervezést itt egyáltalában senkisémet csinál, hanem igazis itt csinálódik valami, amit a zsidók hajsának, uszításnak, felekezeti-ekedésnek s antiszemitizmusnak hívnak s ami ellen ezután miniszterek, főispánok, képviselők védekezni is szoktak, mint ahogy azt illedelmes, szerény fiúk teszik, mikor érdemtelenül rájuk pirítanak; de amit sem a zsidók, sem ezek az illedelmes, szerény szegyenkezők világosan nem definiálnak s azt tüzetesen meg nem határozzák. Így aztán a zsidók azt az ugynevezett antiszemitizmust mint barbárságot továbbra is a szemünkre hanyják, miniszterünk s főispánjaink pedig ez égető foltól továbbra is szegyenkezőknek. Mondjuk meg hát egyszer világosan, hogy mi volt az az antiszemitizmus, mondjuk meg azt a vallásosság és szeretet szolgálataiba s a magyarság érdekében.

Három pontban összegeztem azt, hogy mit akarunk e részben, amiért aztán antiszemita-knak mondanak minket: — az első, hogy meg akarjuk akadályozni a keresztény ifjuság leszáradását, — a második, hogy meg akarjuk akadályozni Magyarországon elzsidósodását, — a harmadik, hogy rá akarjuk szorítani a kátholikus s nemzeti keresztény társadalommal való összeforrásra.

E három ponttal szemben azt mondom, hogy nem volnának nemzet s nem volnának öntudatos faj, hanem ellenkezőleg végpusztulásra ítélt faj s vágóhídra felhajtott birkanyáj, ha másként éreznék s mást akarnának.

Es hát mily joggon nevezik ezt antiszemitizmusnak? Ami a két első pontot illeti: antiszemitizmus-e, hogy ha azt akarjuk, hogy Magyarországon a magyar keresztény nemzet tartja meg hegemoniáját? Ez nem antiszemitizmus, hanem a hungarizmus, ez nem hajsza, nem felekezeti széthuzás, ez nem a szociáldemokráciának elpháholása a zsidóság hátán, hanem ez nemzeti önzedelem. Nevezék így! Ha így neveznék, mernéneke ebből szemrehányást tenni nekünk?

Nos és kérdés, nincs-e erre szükség? Tekintsék meg a fölszólaló statisztikáját, mely az intelligencia hatalmi állásának kiszajátását s egy új honfoglalást jelent. Nem kell e félünk, hogy a keresztény középosztály telje-

sen leromlik s pozíciójából végleg kiszorul s hogy az egész magyar nemzet az összetartó s örösi aránytalanságban feltörekvő zsidóság uralma alá kerül? Kimondom nyíltan: ez a növekvő statisztika Magyarországon elzsidósodását jelenti.

Már pedig ez a magyar politikának legnagyobb és legki-nosabb problémája. Tudom, hogy erről sokat beszélnek, de ezt nem szokás ily nyíltan kimondani; ez jár jár minisztereinknek, fekete és vörös grófjainakak fejében s erre nem tudnak kánciatat mondani.

Már most szeretné-e a magyar zsidóság, hogy Magyarországon Zsidóország legyen? Kívánatosnak tartja-e, hogy a népszűrőnközésnek az a felső vékony rétege, az ország lakosságának az az öt százaléka, ellepje a magyar nemzet testét, hogy lefoglalja a hatalmat, hogy az alkossa az intelligenciát, az vegye kézbe a kormányt s az képviselje küire is az ország hírelét, erejét, kereskedelmét s eszményi s erkölcsi jellegét? Kívánatosnak tartja-e, hogy az orvosok 90-70, sőt 90 százaléka, az ügyvédek 50-70 százaléka, a mernokok s vállalkozók 70-70 százaléka s a bankok s központok pedig tisztára zsidók legyenek? Nem mondom, hogy már egészen így van, de ker-delem, kívánatos-e, hogy erre-fele haladjunk? Kívánatosnak tartja-e, hogy a zsidóság

az, hogy hasonlít a magyar föld felét s annak még nagyobb részét is ma autalaidonban vagyberietben bírja? Kívánatosnak tartja-e, hogy az északeleli megyék minden magyarságtól idegen fidesse, mint a magyarság halálos mészája, kiterjedjen egyre lejjebb s hogy a keresztény nép kivándoroljon falujából a havasi legelőre, az irtásra vagy Amerikába? Kívánatosnak tartja-e, hogy a magyar közposztály elszegényedve leszoruljon s a bankok irrealis, nemzetközi hatalmának, a spekulációnak kiszolgáltatassék?

Van-e a magyar nemzettel egyetértő magyar zsidó, aki ezeket kívánatosaknak tartja? Nem mondom én, hogy a zsidók nem iparkodnak s hogy Weisz Manfréd nem dolgozik teljes energiával; nem mondom én, hogy nem vállalkozók s nem használják fel ügyesen s elszorúan a gazdasági s kulturális konjunktúrákat; de néz-tek meg ezek a dolgok, törekvő zsidók maguk, hogy mi lesz Magyarországból, ha ez a térfoglalás, ez az aránytalan gazdagodás és földbirtokvétele továbbra is így folyik. Nemde

Magyarország okvetlenül Zsidóország lesz?

Már most mi az én „antiszemitizmusom”? Nem az, hogy üsd a zsidót, hanem az, hogy ébredsz fel s ha kell, korbacsold fel a magyar tunyaságot a statisztika számsoraiból jón ostorral, hogy fogjon hozzá, hogy fogja meg azt, amije van, amihéz léte, hitte, tradíció költi, s amit el lehet vesztene s így aztán holdusbotra jutni. Az én antiszemitizmusom nem gyűlölködés, hanem a nemzet emelése, szellemének ébredtése s ha neveztesen ez utóbbit veszem, hát nem egyéb, mint antitibazirtság. Nincs nekem más törekvésem, mint keresztény-séggel, idealizmussal, nemzeti érzéssel telíteni az ifjuságot s a fáradt lelki intelligenciát. Nem akarom a zsidókat a ghettoházární, de viszont azt sem akarom, hogy a ghettoák szellemé kiömöljék lelki életünk virágyeim. Látok rombadolnó egeket s kialudni örök fényeket s ennek oka a keresztény hitnek a erkölcsének folytonos támadása zsidó sajtó által — sajnos, keresztény sajtó még alig van. Mi a magyar sajtóban több: antiszemitizmus-e, vagy antikeresztényizmus-e? S ha valakinek ki kellene kérni magának valamit, kinek kellene azt előbb tennie: Vázsonyi Vilmosnak, hogy a sajtó ne legyen antiszemita, vagy nekünk, hogy a sajtó ne legyen antikeresztény?!

Nekünk nem az antiszemitiz-

nis a hungarizmus a kötelességünk, s ez alatt, mint már mondtam, azt értem, hogy fel kell rászunk a keresztény népet s rá kell azt állítanunk a haladás, a munka s a verseny terére, — föl kell ébresztenünk energiáit s rámutatunk a honfoglalásra, mely folyik. Ezt akarjuk. Kérdem; ha volna egy Zsidóország s ott beszűrőnköd-nék más nem zsidó nép s szorítaná le a zsidóságot, vajjon ez a zsidóság nem tenné-e ugyanezt, amit mi teszünk s csinálunk? Vajjon nem csnálna-e frontot, s ha már megértette volna a fajok elgyegyedésének folyamatait, vajjon nem dolgoznék-e azon, hogy az a nem-zsidó zsidóval asszimilálódjék, — hogy ott ne ketten álljanak szemben egymással, hanem egyesülten, egygy forrva éljenek s boldoguljanak?

Hát igen, asszimilálódás — s ez a harmadik pontja a mi „antiszemitizmusunknak” — hogy így állunk e részben?

Nem tagadom, hogy a zsidó magyarrá lehet. Jól tudom, hogy vannak népfaji beszűrőn,

